

3. postna nedelja

Pirniče, 24. marec 2019

»Lačen sem bil. Ste mi dali jesti?«

Dragi bratje in sestre, dragi prijatelji!

Minulo nedeljo smo razmišljali o prvi od dejavnosti, ki nam jo Cerkev svetuje za poglobitev postnega časa. Govorili smo o odpovedi, o skromnosti, o tem, da trošimo toliko, kot v resnici potrebujemo. Skratka: govorili smo o postu.

Druga dejavnost, ki naj bi sicer zaznamovala vse naše življenje, a je v tem milostnem času še prav posebej zaželjena je nesebična ljubezen do bližnjih, ki potrebujejo našo pomoč. Z eno besedo: miloščina. Morda ima ta beseda v sodobnem času nekoliko negativen prizvok. Spremljajo jo občutki, kot da tega, ki mu daješ miloščino, na nek način ponižuješ. Vendar temu ni čisto tako. Vse je odvisno od tega, na kakšen način daješ. Če daješ zato, da bi te hvalili, si, kot pravi Jezus, *»svoje plačilo že prejel«* - skratka: tvoj dar je popolnoma brez vrednosti. O tem smo si lahko hitro na jasnem.

Nekoliko drugače je z dilemo, ki jo Jezus odpira z eno od svojih prilik, ko govori o možu, ki je dobil obisk, pa pred gosta ni imel česa postaviti. Šel je k prijatelju in tako dolgo moledoval pred njegovimi vrati, da je ta vstal iz postelje in prijatelju dal, česar ga je prosil. Jezus priliko konča z besedami: *»Povem vam: Če ne bo vstal in mu dal zato, ker je njegov prijatelj, bo zaradi njegove nadležnosti vstal in mu dal, kolikor potrebuje.«* Jezus nam je s priliko želel položiti na srce, kako pomembno je, da se nikoli ne naveličamo prositi Boga za darove Svetega Duha. Vendar danes to sporočilo pustimo nekoliko ob strani in si raje pogledamo tega drugega prijatelja, ki je bil, kot pravi prilika *»s svojimi otroci že v postelji«*, pa je kljub temu vstal in postregel prijatelju. Že Jezus v priliki nakaže, da sta za to možna dva vzroka: ali je vstal iz postelje in postregel človeku, ker je njegov prijatelj, ali zgolj zato, da bi se rešil vztrajnega nadlegovanja. Ker Jezusov namen ni bil razpravljati o motivih za dobro delo, se ob tem niti ni kaj dosti ustavljal. Mi pa si vseeno tega očeta oglejmo nekoliko bolj podrobno. Konec koncev se lahko vsak prepozna v njem.

Ko se srečamo s stisko sočloveka lahko odreagiramo na tri različne načine: prvi je ta, da preprosto zapremo oči, in se, čeprav nam vest to nekaj časa očita, delamo, kot da stiska tega človeka nima nič opraviti z nami. Preprosto gremo mimo človeka in skušamo nanj čimprej pozabiti.

Drugi način, kako se soočiti s stisko bližnjega je to, da v sebi najprej res začutimo stisko, ampak kmalu za tem tudi jezo in strah. Ta človek, si mislimo, se želi polastiti nečesa, kar je moje. In nato se v nas vname bitka: po eni strani vidimo, da človek res potrebuje pomoč, po drugi strani pa imamo

tisoče izgovorov, da mu ne bi pomagali. »Kaj če me želi pretentati?« »Kaj če njegova stiska res ni tako huda, kot jo kaže navzven?« »Zakaj si pa sam ne pomaga?« »Mar ni vsepovsod polno ustanov, ki naj bi mu pomagale? Kako da je našel ravno mene?« In še in še. Od tega kaj prevlada v tej bitki je odvisno, ali bomo pomagali ali ne. Recimo, da smo se odločili za prvo. Jezni sami nase, in z občutkom, da nas je prevaral, vendarle odpremo svojo dlan. A grenak občutek nas vendarle spremlja še kar nekaj časa. Občutek imamo, da so nam nekaj vzeli. Da smo bili prevarani.

Niti prvi, niti drugi način soočanja s stisko bližnjega ni to, kar od nas pričakuje Gospod. Po Njegovi logiki je pravilen edino tretji način.

Najprej gre za zavest, da to, kar imaš pravzaprav ni tvoje. Tako ali drugače ti je bilo podarjeno. Morda si za to, kar imaš res moral tudi delati, vendar je tudi to, da sploh lahko delaš, dar. Mnogim, in to popolnoma brez njihove krivde, to ni dano. Bi hotel zamenjati z njimi? Temu spoznanju sledi drugo, morda še pomembnejše: ničesar kar posedujem, ne bom vzel s seboj. Vse, kar sem si v tem življenju pridobil, bo ostalo na tej strani. S seboj bom odnesel le to, kar sem v svojem življenju naredil dobrega. Če sem si po Božji previdnosti in svoji delavnosti pridobil premoženje, sem ga zgolj zato, da z njim lahko delam dobro. Le to je valuta, ki nekaj šteje. Vse ostale so le prah in pepel.

Bratje in sestre. Če smo v začetku postnega časa rekli, da je to čas, ki je namenjen temu, da spet vzpostavimo pravilno lestvico vrednot, je miloščina tisto, kar nam pri tem najbolj pomaga. Če je za nas najpomembnejša vrednota premoženje, potem je z nami nekaj hudo narobe. In čas je, da na tem področju nekaj spremenimo. Premoženje ne more biti cilj: le sredstvo je, s katerim si lahko pridobimo zaklad, ki nikdar ne mine. Amen.